

DIN LITERATURA PERSANĂ

CUATRENE

DE

OMAR KAIAM

*Frumoaso, joacă iarăși în ritmuri vii ori calme
Cum le-o clădi picioru ți și eu voiu bate 'n palme;
Sub ochii tăi e-o sete că trebui, să nu mori,
Nu douăzeci pahare, ci-alâtea de trei ori!*

+

*De ce cocoșul cântă în orice dimineață?
El soarelui nimica nu spune, ci te 'nvață
Că din a ta viață ai mai pierdut o noapte
Și-ai câștigat din calea ce duce către moarte.*

+

*Prietene, las' grija de ziua ce i pe drum!
O fericire naltă e clipa de acum,
Când ne-om muta din lume, pe mâine, reci și vani,
Vom fi tovarăși celor de șapte mii de ani!*

+

*Ascultă sfatu-acesta de bine, ține-l minte:
Cu haina lingușirii să nu ieși înainte
Nici unui om, căci ială, minciună-i lingușirea,
Iar viața o scântee și-i lurburi strălucirea.*

+

*Turnași în cupa care viața ni-o desleagă
De temeri și regrete — sădărnicia 'ntreagă!
Mâini... unde vom fi mâine! Adânc, adânc pierduți,
Sub secole 'mplinite, sărmani necunoscuți!*

+

*Dac'ai stropi un munte și el s'ar clătina!
Dar nu-i om cum se cade cel ce nu știe bea,—
Și pentru cei ce nu știu o lege ne oprește
Când vinul este suflet, căci ne însuflețește.*

+

O, vin suav, garafă candidă, cristalină,
Înlunecat sorbit-am și am văzul lumină;
Aș vrea să vă sorb toate... Cei trezi și cei chefli,
Când m'or vedea să 'ntrebe: Ei, vin, de unde vii?

+

Odată, într'o seară—sfârșit de Ramașan,
În așteptarea lunei pe-al cerului cadran,
Eu stam pe pragul casei unui olar. stam mut,
Sorbind înțelepciunea unui popor de lut.

+

Era un sfat de oale făcute din pământ.
Torbiau unele, alte steteau fără cuvânt.
De-odată una spuse c'un hohot hârbut:
Ce-i oala, ce-i olarul? Nimic deosebit!

+

O oală, între alle, se plânse: E 'n zadar
Că din pământ netrebnic mă smulse un olar,
Căci cel ce-mi dete forma după dorința sa
Curând cu-aceeaș mână pământului m'o da!

+

O oală-a spus: copilul cel mai supărăcios
Nu sparge-un vas din care el a băut voios,—
Deci care-ar fi acela, ce-un vas a 'nștriptal
Din propria-i plăcere, să-l spargă—mâniat?

+

Printre tăcute oale, după o clipă, una,
O oală strâmbă zise, săltând ca totdeauna:
Toi râdeți că mă clatin și că m'aplec prea, prea,—
Dar celui olar mâna—n'a tremurat și ea?

+

O oală iar: Aud că stăpânul ni-i ursuz
Că fața-i este neagră, sălbatecă, de urs
Și că prin grele chinuri el ne va încerca,—
De, poate-i om de treabă, că-i zugerăvit așa!

+

Din multe-o oală strigă, rupând un lung oftat:
Oh, mi-a secat și lutul, atâta m'au uitat,
Dar scalde-mă în vinul bătrân și eu îndată
M'oiu face iar vioae, de sete vindecată.

Traduse de STOICESCU D.

